

Анонимизирана версия

Превод

C-236/24 – 1

Дело C-236/24

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

29 март 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Raad van State (Държавен съвет, Белгия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

26 март 2024 г.

Жалбоподатели в касационното производство:

Provincie Oost-Vlaanderen

Sogent

Ответници в касационното производство:

KG

WA

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
(ДЪРЖАВЕН СЪВЕТ, ОТДЕЛ ЗА АДМИНИСТРАТИВНИ СПОРОВЕ)**

VII. СЪСТАВ

РЕШЕНИЕ

[...] от 26 март 2024 г.

по дела I. [...]

II. [...]

По дело: I.

BG

de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN (ПРОВИНЦИЯ ИЗТОЧНА ФЛАНДРИЯ, БЕЛГИЯ), [...]

II.

SOGENT

[...]

срещу:

I. + II.

1. KG

2. WA

[...]

Предмет на касационната жалба

- 1 С касационните жалби, подадени на 14 и 15 ноември 2022 г., се иска да бъде отменено решението [...] на Raad voor Vergunningsbetwistingen (Съвет по споровете във връзка с разрешенията, Белгия) от 6 октомври 2022 г. по дело [...].

II. Ход на производството

- 2 Касационните жалби са обявени за допустими [...].

[...] [Информация за производството].

[...] устното заседание [...] е проведено на 22 февруари 2024 г.

[...] [Информация за производството]

III. Съединяване на делата

- 3 Двете касационни жалби са насочени срещу едно и също решение на Съвета по споровете във връзка с разрешенията. Целесъобразно е двете дела да бъдат съединени.

IV. Фактите

- 4 1. Жалбоподателят в касационното производство по делото, посочено в точка II, е самостоятелно общинско предприятие, учредено от град Гент, по смисъла на член 231 от Decreet van 22 december 2017 „over het lokaal bestuur“ (Декрет от 22 декември 2017 г. за местното самоуправление). То подава искане до колегията на кметовете и съветниците на град Гент за издаване на

екологично разрешение за преустройство на перално помещение и прилага към него скринингова бележка за необходимостта от оценка на въздействието върху околната среда (наричана по-нататък „ОВОС“) на проекта.

2. На 1 септември 2020 г. общинският служител по околната среда обявява искането за допустимо и пълно. Той смята, че не се очаква значително въздействие върху околната среда, както става ясно и от скрининговата бележка за необходимостта от ОВОС на проекта, и че не се изисква изготвянето на доклад за ОВОС. На 10 декември 2020 г. колегията на кметовете и съветниците издава разрешението.

3. Ответниците в касационното производство подават жалба по административен ред срещу екологичното разрешение. На 3 юни 2021 г. жалбоподателят в касационното производство по делото, посочено в точка I, отхвърля тази жалба като неоснователна и потвърждава разрешението.

4. С обжалваното съдебно решение е уважена жалбата за отмяна, подадена от ответниците в касационното производство срещу решението от 3 юни 2021 г., като решението е обявено за нищожно и е отказано издаването на екологичното разрешение.

V. Преценка на първата част от единственото основание за обжалване в двете касационни жалби

Представяне на първата част от основанието за обжалване

- 5 Двамата жалбоподатели в касационното производство сочат идентично основание за обжалване, като се позовават на нарушение на членове 4 и 9а от Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (наричана по-нататък „Директивата за ОВОС“), както и на член 15/1 и членове 9 и 20 от Decreet van 25 april 2014 „betreffende de omgevingsvergunning“ (Декрет от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение).

Това основание за обжалване е насочено срещу съдържащата се в обжалваното съдебно решение констатация, че искането за издаване на екологичното разрешение не трябвало да се подава до колегията на кметовете и съветниците, тъй като съгласно член 15/1, алинея 1 от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение този въпрос е от компетентността на Постоянната комисия на съвета на провинцията като първостепенен административен орган. Тази констатация се основава на следните мотиви в обжалваното съдебно решение:

„Жалбоподателите са доказали в достатъчна степен, че изискването на член 15/1, алинея 1 от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение (наричан по-нататък: „OVD“) за изготвяне

на доклад за ОВОС за проекта и за липса на освобождаване от задължението за изготвяне на доклад въз основа на тълкуване на тази разпоредба в съответствие с член 9а от Директивата за ОВОС трябва да се разбира в смисъл, че то се прилага и в случай, че за проекта първо трябва да се изготви скринингова бележка за необходимостта от ОВОС, и следователно не е очевидно, че за проекта не е необходимо да се изготви доклад за ОВОС. Обжалваното решение погрешно не разглежда и този въпрос, въпреки че жалбоподателите са изложили съображения в тази връзка в жалбата по административен ред.

Директивата за ОВОС има за цел да гарантира, че проектите, които поради своя характер, мащаби или местоположение, биха могли да окажат значително въздействие върху околната среда, са предмет на изискването за получаване на разрешение за осъществяване и на оценка относно тяхното въздействие върху околната среда преди да бъде дадено разрешение за осъществяване (член 2 от Директивата за ОВОС и, по-специално, решенията на Съда от 19 септември 2000 г., C-287/98, *Linster*; от 4 май 2006 г., C-290/03, *Barker*; от 24 март 2001 г., C-435/09, *Комисия/Белгия*). Това е аргументирано в съображение 2 от тази директива, като се сочи, че „политиката на Съюза в областта на околната среда се основава на принципите на предпазните мерки и превантивните действия, на принципа на приоритетното отстраняване още при източника на замърсяване на околната среда и на принципа „замърсителят плаща“ [(член 191 ДФЕС)]“, така че „[о]тчитането на въздействието върху околната среда следва да се вземе предвид на възможно най-ранен етап при всички процеси на техническо планиране и вземане на решения“. Въпросните проекти са посочени в член 4 от Директивата за ОВОС, в който се прави разграничение между проектите, които винаги подлежат на оценка в съответствие с членове 5—10 от Директивата (проекти, изброени в приложение I към Директивата), и проектите, за които държавите членки вземат решение относно това дали проектът да бъде предмет на оценка чрез разглеждане на всеки отделен случай или въз основа на определени от тях прагове или критерии, или въз основа и на двете (проекти, изброени в приложение II към Директивата). Следователно Директивата за ОВОС предвижда не само задължението за изготвяне на доклад за ОВОС и, ако се установи, че е необходима ОВОС, оценка в съответствие с членове 5—10 от Директивата, но и задължението за проверка, за всеки отделен случай и/или въз основа на определени прагове или критерии, дали има вероятност даден проект да окаже значително въздействие върху околната среда и следователно да налага извършването на ОВОС (член 4, параграфи 2—6 от Директивата за ОВОС).

За да се гарантира *полезното действие* на Директивата за ОВОС, в член 9а от Директивата за ОВОС се предвижда общ принцип за избягване на конфликт на интереси, съгласно който държавите членки

трябва да гарантират, че компетентният орган или органи изпълняват задълженията, „произтичащи от тази директива“, по обективен начин и не се намират в ситуация, водеща до конфликт на интереси, като в случай че компетентният орган е също така възложител на проекта, държавите членки осъществяват най-малко, в рамките на своята организация на административни правомощия, подходящо разделение между несъвместими функции „при изпълнение на задълженията, произтичащи от тази директива“. От прочита на тази разпоредба става ясно, че целта е да се гарантира обективността на компетентния орган или органи, както и да се избегнат конфликти на интереси при „всички задължения“, произтичащи от Директивата за ОВОС, и следователно по принцип и при задълженията, свързани с извършване на скрининг, за да се определи дали даден проект може да има значително въздействие върху околната среда и дали следва да се извърши оценка на въздействието върху околната среда. Общата цел на член 9а от Директивата за ОВОС се потвърждава от съображение 25 от Директива 2014/52/ЕС, с която този член е въведен в Директивата за ОВОС, което гласи следното: „Обективността на компетентните органи следва да бъде осигурена“ и „конфликтите на интереси биха могли да се предотвратят, наред с другото, чрез функционално разделение на компетентния орган от възложителя на проекта“, [като] когато компетентният орган е също така възложител на проекта, държавите членки следва да осъществяват най-малко, в рамките на своята организация на административни правомощия, подходящо разделение между несъвместими функции на органите, които изпълняват задълженията, произтичащи от Директива 2011/92/ЕС“. В него отново се говори за „задължения“, произтичащи от Директивата за ОВОС, без да се прави разграничение между проектите, които винаги следва да бъдат предмет на ОВОС, и проектите, за които държавите членки могат да решат дали да извършат ОВОС за всеки отделен случай и/или въз основа на определени прагове или критерии. Фактът, че член 9а от Директивата за ОВОС е включен в рамките на членове 5—10 от нея, които уреждат ОВОС, не накърнява тази обща цел. В тази връзка може да се направи позоваване и на съображение 41 от Директива 2014/52/ЕС, според което „целта на настоящата директива“ е „да се гарантира високо равнище на опазване на околната среда и човешкото здраве чрез установяване на минимални изисквания за оценката на въздействието върху околната среда на проектите“.

Директивата за ОВОС е транспонирана във Фландрия чрез (дял IV от) Decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (Декрет от 5 април 1995 г. за определяне на общите разпоредби в областта на политиката за околната среда, наричан по-нататък „DABM“). В него се посочва (в глава III), че „в случаите, предвидени в настоящата глава, планираните проекти подлежат на оценка на въздействието върху околната среда, преди да бъде издадено разрешение за подлежащата на разрешаване дейност, която

представлява предметът на проекта“ (член 4.3.1. от DABM), като определението „оценка на въздействието върху околната среда“ е дефинирано като „процедурата, която води, когато е необходимо, до изготвянето и одобряването на доклад за ОВОС за планирана дейност и, евентуално, до използването му като помощно средство в процеса на вземане на решение за тази дейност“ (член 4.1.1., алинея 1, т. 1 от DABM). В тази връзка фламандското правителство определя различни категории проекти въз основа на критериите, съдържащи се в приложение II към DABM, а именно „категиорите проекти, за които трябва да бъде изготвен доклад за ОВОС в съответствие с настоящата глава“, „категиорите проекти, различни от посочените в алинея 1, за които трябва да бъде изготвен доклад за ОВОС или мотивирано искане за освобождаване от задължението за изготвяне на доклад в съответствие с настоящата глава“, и „категиорите проекти, различни от посочените в алинеи 1 и 2, за които трябва да се изготви доклад за ОВОС или скринингова бележка за необходимостта от ОВОС в съответствие с настоящата глава“ (член 4.3.2, алинеи 1, 2 и 2а от DABM). Предвидено е, че „в случаите, посочени в член 4.3.2, алинея 2а, в които е изготвена скринингова бележка за необходимостта от ОВОС, органът, който взема решение относно допустимостта и пълнотата на искането за издаване на разрешение, взема решение и относно това дали да бъде изготвен доклад за ОВОС ... [а именно] към момента и в рамките на издаването на решението относно допустимостта и пълнотата на искането за издаване на разрешение“, като „инициаторът [...] може да подаде мотивирано искане до органа за освобождаване от задължението за изготвяне на доклад в случаите, посочени в член 4.3.2, алинея 2“ (член 4.3.3, алинеи 2 и 3 от DABM).

Скрининговата бележка за необходимостта от ОВОС е (мотивиран) документ, в който се посочва дали има вероятност планиран проект да окаже значително въздействие върху хората и околната среда (член 1, алинея 5 от Project-MER-besluit [Решение на фламандското правителство за определяне на категориите проекти, които подлежат на ОВОС]). Този документ трябва да даде възможност на съответния административен орган да направи информирана преценка въз основа на критериите, посочени в приложение II към DABM, до каква степен искането би имало значително въздействие върху хората и околната среда и дали в тази връзка следва да се изготви доклад за ОВОС. Когато издава решение за скрининг, компетентният административен орган трябва да провери искането конкретно въз основа на критериите, съдържащи се в приложение II към DABM, като в решението трябва да се посочат в достатъчна степен мотивите за решението, а именно, че (не) се очакват значителни въздействия върху околната среда и (не) трябва да се изготви доклад за ОВОС (член 66, алинея 2 от Besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het OVD [Решение на фламандското правителство от 27 ноември 2015 г. относно прилагането на OVD]). От това следва, че скринингът на проектите за

техните потенциални значителни въздействия върху околната среда е основата за определяне на това дали трябва да се изготви доклад за ОВОС и по този начин представлява част от процедурата, „която води, когато е необходимо, до изготвянето и представянето на доклад за ОВОС за планирана мярка ...“. Поради тази причина, ако процесът на скрининг като задача или част от „ОВОС“ е засегнат от конфликт на интереси, тъй като компетентният орган е и възложител на проекта, това може да окаже влияние върху крайната оценка дали следва да се извърши ОВОС. С оглед на тези съображения прилагането на разпоредбата относно избягването на конфликти на интереси, съдържаща се в член 9а от Директивата за ОВОС, не може да се ограничи до проектите, които „директно“ подлежат на оценка на въздействието върху околната среда в съответствие с член 4 от тази директива, освен ако не е предвидено освобождаване (член 4.3.2, алинеи 1 и 2 от DABM), тъй като проектите, подлежащи на скрининг (член 4.3.2, алинея 2а от DABM), също попадат в обхвата на неговото приложение. При такива проекти, които подлежат на скрининг, към момента на подаване на искането не може да се каже със стопроцентова сигурност, че не е необходимо да се изготвя доклад за ОВОС, тъй като скрининговата бележка относно необходимостта от ОВОС трябва първо да бъде подробно проверена и оценена. Това задължение, което произтича и от Директивата за ОВОС, трябва да може да бъде изпълнено от орган, който „[може да го изпълни] по обективен начин и не се намира в ситуация, водеща до конфликт на интереси“. Според прочит на член 15/1, алинея 1 от OVD в съответствие с член 9а от Директивата за ОВОС проектите, подлежащи на скрининг, също попадат в приложното поле на последната разпоредба и по принцип трябва да бъдат представени и разгледани от Постоянната комисия на съвета на провинцията като първостепенен административен орган, ако колегията на кметовете и съветниците е инициатор и заявител на проекта. Фактът, че това противоречи на законодателните материали към член 15/1 от OVD, не опровергава този извод, тъй като съображенията, изказани в хода на подготвителната работа по декрета, с който трябва да се транспонира дадена директива, нямат предимство пред нейните разпоредби, които трябва да се спазват от държавите членки.

Констатацията, че при проекти, подлежащи на скрининг, общинският служител по околната среда има задачата да провери скрининговата бележка за необходимостта от ОВОС и въз основа на нея да вземе решение дали за проекта следва да се изготви доклад за ОВОС, „ако искането е подадено от самия компетентен орган“ (член 20, алинея 2 от OVD), не би могла да доведе до различно заключение в светлината на разпоредбата за избягване на конфликти на интереси, съдържаща се в член 9а от Директивата за ОВОС. Организацията на административната процедура за издаване на разрешение от първостепенния административен орган не предвижда „подходящо

разделение между несъвместими функции при изпълнение на задълженията, произтичащи от [Директивата за ОВОС]“, поради което не е гарантирано, че компетентните органи могат да изпълняват задълженията си по тази директива по обективен начин и че не се намират в ситуация, водеща до конфликт на интереси, както изисква член 9а от Директивата за ОВОС. Според практиката на Съда (решение по дело С-474/10), за да има „подходящо разделение“, трябва да е налице действителна автономия, което означава, че органът, на когото са възложени задачите, произтичащи от Директивата за ОВОС, следва „да бъде снабден със собствени административни и човешки ресурси и по този начин да бъде в състояние да изпълнява [поверените му] задачи, [...] и по-конкретно да дава „обективно“ своето становище“ по проекта, поискано „от органа, към който е прикрепен“. Въпреки че общинският служител по околната среда изпълнява задълженията си въз основа на OVD „независимо и безпристрастно“ и „не би могъл да търпи неблагоприятни последици от изпълнението им“ (член 9, алинея 2 от OVD), не е ясно дали този служител ще разполага с достатъчна „действителна автономия“, както и със собствени административни или човешки ресурси, когато проверява скрининговата бележка от общината за необходимостта от ОВОС и въз основа на нея решава дали следва да се изготви доклад за ОВОС. Общинският служител по околната среда се назначава от общинския съвет измежду собствените му служители или служителите на сдружение за междуобщинско сътрудничество (член 9, алинея 2 от OVD), като неговите задължения могат дори да бъдат изпълнявани временно от секретаря на общината за максимален период от дванадесет месеца, ако в общината или в сдружението за междуобщинско сътрудничество няма служител по околната среда (член 9, алинея 3 от OVD). От тази гледна точка този служител не може разумно да реши „по обективен начин“ дали даден проект, за който (в действителност) е кандидатствала общината, подлежи на ОВОС или не, още повече, че този служител трябва да упражнява длъжността си лоялно и коректно в съответствие с „деонтологичните права и задължения“ на държавния служител и трябва да се стреми да постигне задачите и целите на общината (член 188 от Декрета от 22 декември 2017 г. за местното самоуправление). Независимо от тези съображения в решението си за одобрение, издадено на 10 декември 2020 г., в качеството ѝ на първостепенен административен орган, колегията на кметовете и съветниците в Гент всъщност решава (отново) дали трябва сама да изготви доклад за ОВОС, като одобрява становището на служителя по околната среда от 4 декември 2020 г. относно скрининговата бележка за необходимостта от ОВОС.

[...]

С оглед на гореизложеното жалбоподателите са доказали в достатъчна степен, че Постоянната комисия на съвета на провинцията е била

компетентна като първостепенен административен орган по въпросното искане съгласно член 15/1, алинея 1 от OVD, тъй като искането се отнася до общински проект, за който колегията на кметовете и съветниците на Гент е инициатор и (действителен съ)заявител, и не е ясно дали за проекта не е необходимо да се изготви доклад за ОВОС“.

- 6 В първата част на основанието за обжалване жалбоподателите в касационното производство твърдят, че член 15/1 от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение предвижда, че колегията на кметовете и съветниците не може да вземе решение по собственото си искане, ако „за проекта ... трябва да се изготви доклад за ОВОС и че ... не [е получено] освобождаване от задължението за изготвяне на доклад“. От тази разпоредба ставало ясно, че Постоянният комитет на съвета на провинцията би могъл да бъде компетентен само ако за въпросния проект трябва да се изготви доклад за ОВОС и че следователно този комитет не може да бъде компетентен, ако проектът подлежи само на скрининг. Това се потвърждава и от парламентарната подготвителна работа във връзка с тази разпоредба.

Като констатира, че проектите, подлежащи на скрининг, попадат в приложното поле на член 9а от Директивата за ОВОС, и заключава, че член 15/1 от Декрета от 25 април относно екологичното разрешение трябва да се разбира в този смисъл, обжалваното решение съдържало *contra legem* тълкуване на тази разпоредба.

Следователно обжалваното съдебно решение нарушавало член 15/1 от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение.

- 7 Жалбоподателите в касационното производство искат да бъде отправен поне един преюдициален въпрос до Съда относно тълкуването и приложното поле на член 9а от Директивата за ОВОС.

Анализ

- 8 Член 15/1, алинея 1 от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение гласи:

„Постоянният комитет на съвета на провинцията отговаря за разглеждането и вземането на решение по искане за издаване на разрешение за проект или за изменение на проект, за което колегията на кметовете и съветниците би отговаряла съгласно член 15, само ако са изпълнени следните две условия:

(1)° за проекта трябва да се изготви доклад за ОВОС и не е получено освобождаване от задължението за изготвяне на доклад;

(2)° колегията на кметовете и съветниците е инициатор и заявител на проекта“.

Тази разпоредба е приета с оглед прилагането на т.нар. правна уредба за избягване на конфликти на интереси, предвидена в член 9а от Директивата за ОВОС. Този член гласи:

„Държавите членки гарантират, че компетентният орган или органи изпълняват задълженията, произтичащи от настоящата директива, по обективен начин и не се намират в ситуация, водеща до конфликт на интереси. Когато компетентният орган е също така възложител на проекта, държавите членки осъществяват най-малко, в рамките на своята организация на административни правомощия, подходящо разделение между несъвместими функции при изпълнение на задълженията, произтичащи от настоящата директива“.

- 9 От гореспоменатия член 15/1, алинея 1 от Декрета от 25 април относно екологичното разрешение следва, че Постоянната комисия на съвета на провинцията разглежда искане за издаване на разрешение за осъществяване, подадено от колегията на кметовете и съветниците, вместо нея, само ако още в момента на подаване на искането е ясно, че за проекта е приложимо задължението за изготвяне на доклад за ОВОС.

Ако съгласно законодателството за проекта е приложимо само задължението за изготвяне на скринингова бележка за необходимостта от ОВОС, към момента на подаване на искането не е ясно дали ще възникне задължение за изготвяне на доклад за ОВОС. Органът, който се произнася по допустимостта и пълнотата на искането за издаване на разрешение за осъществяване, може да реши да наложи задължение за изготвяне на доклад за ОВОС за проекта (член 4.3.3, алинея 2 от Декрета от 5 април 1995 г. за установяване на общи разпоредби в областта на политиката за околната среда).

Следователно искането за издаване на разрешение за осъществяване от колегията на кметовете и съветниците за проект, за който трябва да се изготви само скринингова бележка за необходимостта от ОВОС, трябва да се подаде до тази колегия, като впоследствие общинският служител по околната среда решава дали за проекта трябва да се изготви доклад за ОВОС (член 20 [от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение]). Решение на общинския служител по околната среда, според което трябва да се изготви доклад за ОВОС, по право води до непълнота на искането и до спиране на процедурата по издаване на разрешение (член 21, алинея 2 [от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение]). Ако общинският служител по околната среда е на мнение, че не е необходимо да се изготвя доклад за ОВОС, колегията на кметовете и съветниците се произнася по искането за издаване на разрешение като първостепенен административен орган.

Парламентарната подготвителна работа по член 15/1 от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение потвърждава намерението на

законодателя „да не прилага разпоредбата за избягване на конфликти на интереси, съдържаща се в член 9а [от Директивата за ОВОС], към процедурата за издаване на разрешение за проекти, които подлежат на скрининг за необходимостта от ОВОС“. [...]

Следователно обжалваното съдебно решение — според което искане за издаване на разрешение за осъществяване на проект, чийто инициатор е колегия на кметовете и съветниците и за който трябва да се извърши само скрининг за необходимостта от ОВОС, не трябва да се подава до тази колегия, а до Постоянната комисия на съвета на провинцията — противоречи на член 15/1, алинея 1 от Декрета от 25 април 2014 г. относно екологичното разрешение.

- 10 Този извод не се опровергава от евентуалното обстоятелство, че член 9а от Директивата за ОВОС може да попречи на общинския служител по околната среда да реши дали да бъде изготвен доклад за ОВОС за общински проекти, за които се изисква само скринингова бележка за необходимостта от ОВОС. Ако се изходи от това предположение, гореспоменатият член 9а от Директивата за ОВОС не би бил транспониран в достатъчна степен във Фламандския регион при липсата на правна уредба, която да гарантира подходящо разделение между несъвместимите функции по смисъла на тази разпоредба.

Горепосоченият член 15/1 от Декрета от 25 април относно екологичното разрешение не може да се тълкува в противоречие с ясения му текст и цел, дори и под претекст за тълкуване в съответствие с Директивата. Тази разпоредба не може да се разбира и в смисъл, че подходящото разделение между несъвместими ситуации, което тя предвижда в случай, че трябва да се изготви доклад за ОВОС, би трябвало да обхване и хипотезата, при която трябва да се изготви само скринингова бележка за необходимостта от доклад за ОВОС.

Въпреки това, с оглед на директния ефект на посочения по-горе член 9а от Директивата за ОВОС, в случай на недостатъчно транспониране на тази разпоредба във Фламандския регион тя може да послужи като правно основание на обжалваното съдебно решение вместо погрешните мотиви на решението, така че първата част от изтъкнатото от жалбоподателите в касационното производство основание за обжалване не би могла да бъде уважена, ако се възприеме тази теза.

- 11 Дали член 9а от Директивата за ОВОС е бил транспониран в достатъчна степен зависи от приложното поле на тази разпоредба. По-специално възниква въпросът дали посоченото в тази разпоредба „подходящо разделение“ следва да се предвиди и за оценката на това дали за подлежащите на скрининг проекти, посочени в член 4, параграф 2 от Директивата за ОВОС, следва да важи задължението за изготвяне на доклад за ОВОС.

Целесъобразно е да се отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

1. Съединява делата [...] за общо разглеждане.
2. Отправя до Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 9а от Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда, добавен в нея след приемането на Директива 2014/52/ЕС от 16 април 2014 г., да се тълкува в смисъл, че в случаите, когато компетентният орган е и възложител на проекта, подходящото разделение на тези функции, които са несъвместими помежду си при изпълнението на задачите, произтичащи от тази директива, трябва да се прилага и при преценката на въпроса дали проектите, посочени в член 4, параграф 2 от тази директива, подлежат на проверката, предвидена в членове 5—10 от тази директива?“

3. [...] [Заклучителни формулировки и подписи]